

ha majd ember leszek

csöndesebben leszek,
hangos is csak nagyon, nagyon halkán leszek,
ha majd ember leszek, ha majd oda érek,
a mindent, a semmit, jót, rosszat megértek,
a gyilkost, a szentet, az eget, a tengert,
ha majd ember leszek, megértem az embert
s akít embervolta emberséggel megvert,
jó szó olajával homlokát behintem,

hogy elbírija ottan, hogy lebírija itten.

ha majd ember leszek, talán nem szégyellem,
hogy az lettem én is, talán nem szégyellam,
a pólját, a szennyet, a könnyet, a gennyet,
azt, hogy ilyenek közt én is ilyen lettem,
azt is, amit tettem és amit nem tettem,
amit mondtam néha, amit elhallgattam,
hogy gögös magammak magam nem maradtam,
hogy igazat mondtam, s azt is, hogy hazudtam,

azt, hogy sokat tudtam, még többet nem tudtam.

ha majd ember leszek, megbékélek végre,
eltörötti kedvemmel beletörök végre,
hogy minden elpusztul, hogy megmarad minden,
hogy nagyon úr a van, s nagyobb úr a nincsen,
hogy túl a világon semminek sincs vége,
hogy nem tudja senki, miért és mivégre,
s amíg mindent, semmit, valahogy megértek,
s felmérnem magamat, hogy semmit sem érek,
mindegy lesz már akkor, mit mutat a mérleg

s az is, ki megértett s az is, ki nem ért meg.

GÁL LÁSZLÓ

Hegy és költő

*Hegyek és költők alig vannak nálunk,
végtelen sík a mi csöndes világunk,
s a lámpák néhol hunyorognak este.*

*Hegyek és költők... hólepte bércek,
be furcsa is ez a tenyérmű élet:
alföldi ember nem tör magasra.*

*Picinyke bölcsőgondolat vagyunk mi,
gügyögni tudunk csupán és szeretni
csak ágyunkat, a kályhát és magunkat.*

*A hegy örök és a költő végtelen,
álmélkodunk a véges életem,
s amikor élni már lehetne, meghalunk.*

